

“মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক সদায় স্মৃতিৰ ফাঁচীকাঠত ওলমি থাকিব লাগে, স্মৃতিৰ দ্বাৰাই আত্মা সঁচা সোণ হ'ব”

প্ৰশ্ন: কোনটো বলে (শক্তি) আসুৰিক দৃষ্টিক ততালিকে সলনি কৰি দিয়ে?

উত্তৰ: জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰৰ বল (শক্তি) যেতিয়া আত্মাত আহি যায় তেতিয়া আসুৰিক ভাৱ সমাপ্ত হৈ যায়। পিতাৰ শ্ৰীমত হৈছে - সন্তানসকল, তোমালোক সকলো পৰম্পৰ ভাই-ভাই হোৱা, ভাই-ভনী হোৱা, তোমালোকৰ দৃষ্টি কেতিয়াও আসুৰিক হ'ব নোৱাৰে। তোমালোক সদায় স্মৃতিৰ নিচাত থাকা। বাঃ ভাগ্য বাঃ! আমাক ভগৱানে পঢ়ায়। এনেধৰণৰ বিচাৰ কৰিলে তেতিয়া নিচা বাঢ়ি থাকিব।

ওঁম শান্তি। অতি মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকলৰ প্ৰতি আত্মিক পিতাই বুজাই আছে। সন্তানসকলে জানে যে আত্মিক পিতা যিজনো আত্মাই হয়, তেওঁ নিখুঁত হয় তেওঁৰ কোনো ধৰণৰ মামৰ (বিকাৰৰ লেপ) লাগি থকা নাই। শিৱবাবাই ক'ব - মোৰ মামৰ আছেনে? একেবাৰে নাই। এই দাদাৰতো (ব্ৰহ্মাৰ) পূৰা মামৰ লাগি আছিল। এওঁৰ শৰীৰত পিতাই প্ৰৱেশ কৰিলে গতিকে সহায়ো পায়। মূল কথা হ'ল 5 বিকাৰৰ কাৰণে আত্মাত মামৰ লগাৰ বাবে অপৱিত্ৰ হৈ গৈছে। গতিকে যিমানেই পিতাক স্মৰণ কৰিবা, মামৰ আতঁৰি গৈ থাকিব। ভক্তি মাৰ্গৰ কথাতো (আখ্যানতো) জন্ম-জন্মান্তৰ শূনি আহিছা। এতিয়া এয়া যি শূনা সেয়াতো একেবাৰে অনন্য। তোমালোকে এতিয়া জ্ঞান সাগৰৰ পৰা জ্ঞান পাই আছা। তোমালোকৰ বুদ্ধিত লক্ষ্য-উদ্দেশ্য আছে আৰু কোনো সংসংগ আদিত লক্ষ্য-উদ্দেশ্য নাই। ঈশ্বৰ সৰ্বব্যাপী বুলি কৈ মোৰ গ্লানি কৰি থাকে, নাটকৰ পৰিকল্পনা অনুসৰি। মনুষ্যই এইটোও বুজি নাপায় যে এয়া নাটক হয়। ইয়াত ৰচয়িতা, নিৰ্দেশকো নাটকৰ অধীন হয়। যদিওবা সৰ্বশক্তিমান বুলি গায়ন কৰা হয় - কিন্তু তোমালোকে জানা যে তেওঁ নাটকৰ চিৰিত চলি আছে। বাবা, যিজন নিজে আহি সন্তানসকলক বুজায়, তেওঁ কয় - মোৰ আত্মাত অবিনাশী ভূমিকা নিহিত হৈ আছে সেই অনুসৰি পঢ়াওঁ। যি কিছু বুজাওঁ, নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এতিয়া তোমালোক এই পুৰুষোত্তম সংগমযুগত পুৰুষোত্তম হ'ব লাগে। ভগৱানুবাচ হয় নহয় জানো। পিতাই কয় - তোমালোক সন্তানসকলে পুৰুষাৰ্থ কৰি এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'ব লাগে। এনেকৈ অন্য কোনো মনুষ্যই ক'ব নোৱাৰে যে তোমালোক বিশ্বৰ মালিক হ'ব লাগে। তোমালোকে জানা যে আমি আহিছোঁৱেই বিশ্বৰ মালিক, নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হ'বলৈ। ভক্তি মাৰ্গততো জন্ম-জন্মান্তৰ কথা (আখ্যান) শূনি আহিছিল, অলপো বোধশক্তি নাছিল। এতিয়া বুজি পোৱা - যথাযথ এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য স্বৰ্গত আছিল, এতিয়া নাই। ত্ৰিমূৰ্তিৰ বিষয়েও সন্তানসকলক বুজাইছে। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা হয়। সত্যযুগত এই এটা ধৰ্ম আছিল, অন্য কোনো ধৰ্ম নাছিল। এতিয়া সেই ধৰ্মটি নাই পুনৰ প্ৰতিষ্ঠা হৈ আছে। পিতাই কয় - মই কল্প-কল্পৰ সংগমযুগত আহি তোমালোক সন্তানসকলক পঢ়াওঁ। এইখন পাঠশালা হয় নহয় জানো। ইয়াত সন্তানসকলে চৰিত্ৰও শুধৰাব লাগে। 5 বিকাৰক আতঁৰাব লাগে। তোমালোকেই দেৱতাসকলৰ আগত গৈ গাইছিল - আপোনালোক সৰ্বগুণ সম্পন্ন.... আমি পাপী হওঁ। ভাৰতবাসীয়েই দেৱতা আছিল। সত্যযুগত এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ পূজ্য আছিল আকৌ কলিযুগত পূজাৰী হ'ল। এতিয়া পুনৰ পূজ্য হৈ আছে, পূজ্য সতোপ্ৰধান আত্মা আছিল। তেওঁলোকৰ শৰীৰো সতোপ্ৰধান আছিল। যেনেকুৱা আত্মা তেনেকুৱা অলংকাৰ। সোণত খাদ (অন্য ধাতু) মিহলি কৰিলে তেতিয়া তাৰ মূল্য কিমান কম হৈ যায়। তোমালোকৰো মূল্য বহুত উচ্চ আছিল। এতিয়া কিমান কম মূল্য হৈ গৈছে। তোমালোক পূজ্য আছিল, এতিয়া পূজাৰী হৈছে। এতিয়া যিমান যোগত থাকিবা সিমান মামৰ (বিকাৰৰ লেপ) আতঁৰিব আৰু পিতাৰ প্ৰতি মৰম জাগি গৈ থাকিব, আনন্দিতও হ'বা। পিতাই স্পষ্টকৈ কয় - সন্তানসকল, খতিয়ান ৰাখা যে গোটেই দিনটোত আমি কিমান সময় স্মৰণ কৰোঁ? স্মৃতিৰ যাত্ৰা, এইটো সঠিক শব্দ। স্মৰণ কৰোঁতে-কৰোঁতে মামৰ আতঁৰি-আতঁৰি অন্তিমৰ স্থিতি অনুসৰি গতি হৈ যাব। তাততো পাণ্ডাসকলে যাত্ৰাত লৈ যায়। ইয়াততো আত্মাই নিজে যাত্ৰা কৰে। নিজৰ পৰমধামলৈ যাব লাগে কিয়নো নাটকৰ চক্ৰ এতিয়া সম্পূৰ্ণ হয়। এয়াও তোমালোকে জানা যে এইখন বহুত লেতেৰা সৃষ্টি। পৰমাত্মাকতো কোনেও নাজানে, নাজানিবও সেয়েহে কোৱা হয় বিনাশ কালত অপ্ৰীতিকৰ বুদ্ধি। তেওঁলোকৰ কাৰণেতো এই নৰকেই স্বৰ্গৰ সমান। তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত এই কথাবোৰ ধাৰণ হ'ব নোৱাৰে। তোমালোক সন্তানসকলক এই সকলোবোৰ বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিবলৈ বহুত একান্তৰ প্ৰয়োজন। ইয়াততো একান্ত বহুত ভাল সেয়েহে মধুবনৰ মহিমা আছে। সন্তানসকল বহুত আনন্দিত হোৱা উচিত। আমাক জীৱ-আত্মাসকলক পৰমাত্মাই পঢ়াই আছে। কল্পৰ আগতেও এনেকৈ পঢ়াইছিল। কৃষ্ণৰ কথা নহয়। তেওঁতো সৰু ল'ৰা আছিল। তেওঁ আত্মা, এওঁ পৰম আত্মা। প্ৰথম নম্বৰৰ আত্মা শ্ৰীকৃষ্ণই পুনৰ অন্তিম নম্বৰত আহি গৈছে। গতিকে নামো বেলেগ হৈ গ'ল। বহুত জন্মৰ অন্তিমৰ জন্মত নামতো বেলেগ হ'ব নহয় জানো। কয় - এওঁতো

দাদা লেখৰাজ। এয়া হয়েই বহুত জন্মৰ অন্তিম জন্ম। পিতাই কয় - মই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাই আছোঁ। পিতাই কাৰোবাৰ শৰীৰততো আহিব নহয় জানো। শাস্ত্ৰবোৰত এই কথাবোৰ নাই। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক পঢ়ায়, তোমালোকেই পঢ়া। পুনৰ সত্যযুগত এই জ্ঞান নাথাকিব। তাত হৈছে প্ৰালঙ্ঘ। পিতা সংগমত আহি এই জ্ঞান শুনায় আকৌ তোমালোকে পদ পাই যোৱা। এই সময়েই হৈছে বেহদৰ পিতাৰ পৰা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱাৰ সেয়েহে সন্তানসকলে গাফিলতি কৰিব নালাগে। মায়াই বহুত গাফিলতি কৰায় তেতিয়া বুজা যায় যে তেওঁৰ ভাগ্যত নাই। পিতাইতো পুৰুষাৰ্থ কৰায়। ভাগ্যত কিমান পাৰ্থক্য আহি যায়। কোনোবা উত্তীৰ্ণ, কোনোবা অন্তীৰ্ণ হৈ যায়। দ্বৈত মুকুটধাৰী হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে।

পিতাই কয় গৃহস্থ ব্যৱহাৰত লাগিলে থাকা। লৌকিক পিতাৰ ঋণো সন্তানসকলে পৰিশোধ কৰিব লাগে। আইন মানি চলিব লাগে। ইয়াততো সকলো হৈছে বেআইনী। তোমালোকে জানা যে আমিহেই ইমান উচ্চ পবিত্ৰ আছিলোঁ, আকৌ অৱনমিত হৈ আহিলোঁ। এতিয়া পুনৰ পবিত্ৰ হ'ব লাগে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান সকলো বি.কে. হোৱা গতিকে আসুৰিক দৃষ্টি থাকিব নোৱাৰে কিয়নো তোমালোক ভাই-ভনী হোৱা। এয়া পিতাই যুক্তি শুনায়। তোমালোক সকলোৱে বাবা-বাবা বুলি কৈ থাকা গতিকে ভাই-ভনী হৈ গ'লা। ভগৱানক সকলোৱে বাবা বুলি কয় নহয়। আত্মাসকলে কয় - আমি শিৱবাবাৰ সন্তান। আকৌ শৰীৰত থকা বাবে ভাই-ভনী হৈ গ'লা। তেন্তে আকৌ আমাৰ আসুৰিক দৃষ্টি কিয় যায়। তোমালোকে ডাঙৰ-ডাঙৰ সভাত এইটো বুজাব পাৰা। তোমালোক সকলো ভাই-ভাই আকৌ প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ৰচনা ৰচা হ'ল, গতিকে ভাই-ভনী হৈ গ'লা, অন্য কোনো সম্বন্ধ নাই। আমি সকলো এজন পিতাৰ সন্তান। এজন পিতাৰ সন্তান তেন্তে বিকাৰত কেনেকৈ যাব পাৰে। ভাই-ভাইও হোৱা আৰু ভাই-ভনীও হোৱা। পিতাই বুজাইছে - এই দুচকু বহুত প্ৰবঞ্চনা কৰোঁতা হয়। চকুৱেই ভাল বস্তু দেখিলে তেতিয়া আকৰ্ষিত হয়। যদি চকুয়ে নাচায় তেন্তে তৃষ্ণাতুৰো নহ'ব। এই আসুৰিক দৃষ্টিক সলনি কৰিবলগীয়া হয়। ভাই-ভনী বিকাৰততো যাব নোৱাৰে। সেই দৃষ্টি আঁতৰি যোৱা উচিত। জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰৰ বল (শক্তি) লাগে। আধাকল্প এই দুচকুৰে কৰ্ম কৰিলা, এতিয়া পিতাই কয় এই সকলোবোৰ মামৰ কেনেকৈ আঁতৰিব? আমি আত্মাসকল যি পবিত্ৰ আছিলোঁ, তাত মামৰ লাগিছে। যিমান পিতাক স্মৰণ কৰিবা সিমান পিতাৰ প্ৰতি মৰম জাগি উঠিব। পঢ়াৰ দ্বাৰা নহয়, স্মৃতিৰে মৰম জাগিব। ভাৰতৰ হয়েই প্ৰাচীন যোগ, যাৰ দ্বাৰা আত্মা পবিত্ৰ হৈ নিজৰ ধামলৈ গুচি যাব। সকলো ভাতৃকে নিজৰ পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। সৰ্বব্যাপীৰ জ্ঞানেৰেতো একেবাৰে সজোৰে অৱনমিত হৈ গৈছে। এতিয়া পিতাই কয় - নাটক অনুসৰি তোমালোকৰ ভূমিকা আছে। ৰাজধানী নিশ্চয় স্থাপন হ'ব। যিমান কল্প পূৰ্বে পুৰুষাৰ্থ কৰিছিল, সিমানহে তেওঁলোকে নিশ্চয় কৰিব। তোমালোকে সাক্ষী হৈ প্ৰত্যক্ষ কৰি থাকা। এই প্ৰদৰ্শনী আদিতো বহুতে চাই থাকিব। তোমালোকৰ হৈছে ঈশ্বৰীয় অভিযান। এয়া হ'ল নিৰাকাৰ ঈশ্বৰ পিতাৰ অভিযান। সেয়া হ'ল খ্ৰীষ্টানসকলৰ অভিযান, বৌদ্ধসকলৰ অভিযান। এয়া হ'ল নিৰাকাৰ ঈশ্বৰ পিতাৰ অভিযান। নিৰাকাৰ হয় গতিকে নিশ্চয় কোনোবা শৰীৰত আহিব নহয় জানো। তোমালোকো নিৰাকাৰ আত্মাসকল মোৰ সৈতেই নিবাস কৰোঁতা আছিল। এই নাটকখন কেনেকুৱা? এয়া কাৰো বুদ্ধিত নাই। ৰাৱণ ৰাজ্যত সকলো অপ্ৰীতিকৰ বুদ্ধিৰ হৈ গৈছে। এতিয়া পিতাৰ সৈতে প্ৰীতি গঢ়ি তুলিব লাগে। তোমালোকৰ প্ৰতিজ্ঞা হৈছে - “মোৰতো এজনেই দ্বিতীয় কোনো নাই”। নষ্টোমোহা হ'ব লাগে। বহুত পৰিশ্ৰম হয়। এয়া যেন ফাটীকাঠত ওলোমা। পিতাক স্মৰণ কৰা মানে ফাটীকাঠত ওলোমা। পিতাৰ স্মৃতিত শৰীৰক পাহৰি আত্মা গুচি যাব লাগে। পিতাৰ স্মৃতি বহুত দৰকাৰী। নহ'লে মামৰ কেনেকৈ আঁতৰিব? সন্তানসকল ভিতৰি আনন্দিত হৈ থকা উচিত - শিৱবাবাই আমাক পঢ়ায়। কোনোৱে শুনিলে ক'ব এওঁলোকে কি কয় কিয়নো তেওঁলোকেতো কৃষ্ণক ভগৱান বুলি ভাবে।

তোমালোক সন্তানসকলতো এতিয়া বহুত আনন্দিত হোৱা যে আমি এতিয়া কৃষ্ণৰ ৰাজধানীলৈ যাওঁ। আমিও ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী হ'ব পাৰোঁ। তেওঁ হ'ল প্ৰথম ৰাজকুমাৰ। নতুন ঘৰত থাকে। পাচলৈ যিসকল সন্তান জন্ম ল'ব তেওঁলোকতো দেৰিকৈ আহিল নহয় জানো। জন্ম স্বৰ্গতেই হ'ব। তোমালোকো স্বৰ্গত ৰাজকুমাৰ হ'ব পাৰা। সকলোৱেতো প্ৰথম নম্বৰত নাইবা। ক্ৰম অনুসৰি মালা তৈয়াৰ হ'ব নহয় জানো। পিতাই কয় - সন্তানসকল, খুব পুৰুষাৰ্থ কৰা। তোমালোক ইয়ালৈ নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হ'বলৈ আহিছা। কথাও (আখ্যানো) সত্য নাৰায়ণৰ হয়। সত্য লক্ষ্মীৰ কথা (আখ্যান) কেতিয়াও শুনা নাই চাগে। সকলোৰে প্ৰেমো কৃষ্ণৰ প্ৰতিহে। কৃষ্ণকহে দোলনাত দোলায়। ৰাধাক কিয় নোদোলায়? নাটকৰ পৰিকল্পনা অনুসৰি তেওঁৰ নাম প্ৰচলিত হৈ আহে। তোমালোকৰ সহপাঠীতো ৰাধা হয় তথাপিও প্ৰেম কৃষ্ণৰ প্ৰতি। নাটকত তেওঁৰ ভূমিকাও এনেকুৱাই। সন্তান সদায় মৰমৰ হয়। সন্তানসকলক দেখি পিতা কিমান আনন্দিত হয়। ল'ৰা সন্তান জন্মিলে আনন্দিত হ'ব, ছোৱালী জন্মিলে শ্বাসৰুদ্ধ হৈ যাব। বহুতেতো মাৰিও পেলায়। ৰাৱণৰ ৰাজ্যত চৰিত্ৰৰ কিমান পাৰ্থক্য আহি যায়। গায়নো কৰে - আপুনি সৰ্বগুণ সম্পন্ন..... হয়। আমি নিগুণী। এতিয়া পিতাই কয় - পুনৰ এনেকুৱা গুণৱান হোৱা। এতিয়া বুজি পোৱা যে আমি অনেক বাৰ এই বিশ্বৰ মালিক হৈছোঁ। এতিয়া পুনৰ হ'ব লাগে।

সন্তানসকল বহুত আনন্দিত হৈ থাকিব লাগে। অহো! শিৱবাবাই আমাক পঢ়ায়। এয়াই বহি চিন্তন কৰা। ভগৱানে আমাক পঢ়ায়, বাঃ ভাগ্য বাঃ। এনেকুৱা বিচাৰ কৰি মতলীয়া হৈ যাব লাগে। বাঃ ভাগ্য বাঃ! বেহদৰ পিতাক আমি পাইছোঁ, আমি বাবাকেই স্মৰণ কৰোঁ। পবিত্ৰতা ধাৰণ কৰিব লাগে। আমি এয়া হওঁ, দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰোঁ। এয়াও মনমনাভৱ হয় নহয় জানো। বাবাই আমাক এনেকৈ (লক্ষ্মী-নাৰায়ণ) কৰি গঢ়ি তোলে। এয়াতো বাস্তৱিক অনুভৱৰ কথা।

পিতাই অতি মৰমৰ সন্তানসকলক ৰায় দিয়ে - খতিয়ান লিখা আৰু একান্তত বহি নিজৰ সৈতে এনেকৈ কথা পাতা। এই বেজটো বুকুত লগাই পিন্ধা। ভগৱানৰ শ্ৰীমতত আমি এয়া (লক্ষ্মী-নাৰায়ণ) হৈ আছোঁ। এওঁলোকক চাই তেওঁলোকক মৰম কৰি থাকা। বাবাৰ স্মৃতিৰে আমি এয়া হওঁ। বাবা, আপুনিতো চমৎকাৰ কৰে, বাবা আগতে জানো আমি জানিছিলোঁ যে আপুনি আমাক বিশ্বৰ মালিক কৰি তুলিব। ঐকান্তিক ভক্তিত দৰ্শনৰ কাৰণে ডিঙি কাটিবলৈ, প্ৰাণ ত্যাগ কৰিবলৈ উদ্যত হ'লে তেতিয়া দৰ্শন হয়। এনেকুৱাসকলৰে ভক্ত মালা গঁথা আছে। ভক্তসকলৰ মানো আছে। কলিযুগৰ ভক্ততো যেন সম্ৰাট হয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বেহদৰ পিতাৰ প্ৰতি প্ৰীতি আছে। এজন পিতাৰ বাহিৰে অন্য কোনো যাতে স্মৃতিত নাথাকে। যোগসূত্ৰ একেবাৰে স্বচ্ছ হ'ব লাগে। এতিয়া আমাৰ ৪৪ জন্ম পূৰ্ণ হ'ল। এতিয়া আমি পিতাৰ আশ্ৰিত অনুসৰি পূৰ্ব চলিম। কাম মহাশত্ৰু হয়, তাৰ ওচৰত পৰাজিত হ'ব নালাগে। পৰাজিত হৈ আকৌ অনুতাপ কৰি কি কৰিবা? একেবাৰে হাড়-মূৰ ভাঙি যায়। বহুত কাঢ়া শাস্তি খাবলগীয়া হয়। মামৰ আতঁৰাৰ সলনি আৰুহে জোৰকৈ লাগি ধৰে। যোগ নালাগিব। স্মৃতিত থকাতো বহুত কঠিন। বহুতে মিছা কথাও কয় - মইতো পিতাৰ স্মৃতিত থাকোঁ। বাবাই জানে, থাকিব নোৱাৰে। এই ক্ষেত্ৰত মায়াৰ বহুত ধুমুহা আহে। এনেকুৱা স্বপ্ন আদি আহিব, একেবাৰে হায়ৰাণ কৰি দিব। জ্ঞানতো বহুত সহজ। সবু ল'ৰা-ছোৱালীৱেও বুজাই দিব। বাকী স্মৃতিৰ যাত্ৰাতেই বহুত যুদ্ধ হয়। আনন্দিত হ'ব নালাগে - মই বহুত সেৱা কৰোঁ। নিজৰ স্মৃতিত থকাৰ গুপ্ত সেৱা কৰি থাকা। এওঁৰতো (ব্ৰহ্মাবাবাৰতো) নিচা থাকে - মই একমাত্ৰ শিৱবাবাৰ সন্তান। বাবা বিশ্বৰ ৰচয়িতা হয় গতিকে ময়ো নিশ্চয় স্বৰ্গৰ মালিক হ'ম। ৰাজকুমাৰ হ'বলৈ গৈ আছোঁ, এইটো আন্তৰিক আনন্দ থকা উচিত। কিন্তু তোমালোক সন্তানসকল যিমান স্মৃতিত থাকিব পাৰা সিমান মই নোৱাৰোঁ। বাবাইতো বহুত খেয়াল ৰাখিবলগীয়া হয়। সন্তানসকলৰ কেতিয়াও ঈৰ্ষাও হ'ব নালাগে যে বাবাই গণ্যমান্য ব্যক্তিসকলৰ আদৰ সংকাৰ কিয় কৰে। পিতাই প্ৰত্যেক সন্তানৰ নাড়ীৰ স্পন্দন চাই তেওঁলোকৰ কল্যাণৰ অৰ্থে প্ৰত্যেককে সেই অনুসৰি চলায়। শিক্ষকে জানে প্ৰৰিগৰাকী বিদ্যাৰ্থীক কেনেকৈ চলাব লাগে। সন্তানসকলে এই ক্ষেত্ৰত সংশয় আনিব নালাগে। ভালবাসু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(১) একান্তত বহি নিজে নিজৰ সৈতে কথা পাতিব লাগে। আত্মাত যি মামৰ লাগি আছে সেয়া আঁতৰাবলৈ স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থাকিব লাগে।

(২) কোনো কথাত সংশয় আনিব নালাগে, ঈৰ্ষা কৰিব নালাগে। আন্তৰিক আনন্দত থাকিব লাগে। নিজৰ গুপ্ত সেৱা কৰিব লাগে।

বৰদান: সেৱা কৰিও উপৰাম স্থিতিত থাকোঁতা যোগযুক্ত, যুক্তিযুক্ত সেৱাধাৰী হোৱা যিসকল যোগযুক্ত, যুক্তিযুক্ত সেৱাধাৰী তেওঁলোকে সেৱা কৰিও সদায় উপৰাম হৈ থাকে। এনেকুৱা নহয় যে সেৱা বেছি সেইবাবে অশৰীৰী হ'ব নোৱাৰোঁ। কিন্তু স্মৃতিত থকা উচিত যে মোৰ সেৱা নহয়, পিতাই দিছে তেতিয়া বন্ধন মুক্ত হৈ থাকিবা। নিমিত্ত হওঁ, বন্ধনমুক্ত হওঁ, এনেকুৱা অভ্যাস কৰা। অতিৰ সময়ত অগ্নিম স্থিতি, কৰ্মাতীত স্থিতিৰ অভ্যাস কৰা। যিদৰে মাজে মাজে সংকল্পৰ আৱাগমনক (চলাচলক) নিয়ন্ত্ৰণ কৰা সেইদৰে অতিৰ সময়ত অগ্নিম স্থিতিৰ অনুভৱ কৰা তেতিয়া অন্তৰ সময়ত সন্মান সহকাৰে উত্তীৰ্ণ হ'ব পাৰিবা।

শ্লোগান: শুভ ভাৱনাই কাৰণক নিবাৰণলৈ পৰিৱৰ্তন কৰি দিয়ে।

!! ওঁম্ শান্তি !!